Tapınakçılar Siyonistler ve Masonlar

Üçüncü Kitap Bölüm: 12

Önceki Bölüm : Yirminci Yüzyılda Masonlar

Masonların Töresi

Mason örgütleri arasında çeşitli uyuşmazlıklar bulunduğu, Masonluğun yeryüzünde bir bütün olmayıp parçalanmalara uğradığı anlaşılıyor.

Elbette "sokaktaki adam" bu ayrıntıları bilmiyor.

Bilse de, bu gibi konular onu pek ilgilendirmiyor; o, Masonluğu bir bütün olarak görüyor ve hangi tür örgütün üyesi olursa olsun, masonların tümünü aynı kefeye koyuyor.

Haklı!... Masonların, *"Kol kırılır, yen içinde kalır!"* diyen atasözündeki gibi, bu kurumun kendine özgü sorunlarını kendi aralarında tutması gerekir.

Elbette «Hangi kanatta olursa olsun, masonların ortak yanı yok mu?» diye sormak da gerekir.

Var!... Masonluğun, sözü edilen düzen kavramı, örgütsel egemenlik sorunu ve dinsel inanç konusu ile hiçbir bağlantısı olmayan töresel ilkeleri...

Bu kapsamdaki ilkeler toplamına bakılınca; bunların bir mason locası ya da örgütünün kuralları değil, bireysel olarak bir masonun tutum ve davranışlarının nasıl olması gerektiğini belirttiği görülüyor. Buna göre; bağlı olduğu rit ya da büyük loca, almış olduğu derece ve unvan her ne olursa olsun, bir masonun şöyle nitelikler taşıması gerekiyor:

- Temiz yürekli bir insan olup, doğru ve dürüst bir tutum edinmek;
- Alçak gönüllü, sabırlı, tok gözlü olmak;
- Tolerans ve hoşgörü ile davranmak;
- Yurtsever ve insansever olup, esirgemezlik ve fedakârlık göstermek;
- Onurlu, sözüne bağlı, mert, samimi ve haksever olmak.

Nitekim mason localarının toplantılarında uygulanan ritüellerde, ilgili kuruluşun öğretisinin diğer öğeleri her ne olursa olsun, kişinin bu nitelikleri edinmesi ya da geliştirmesi telkin ediliyor.

Belki de şunu sormayı düşünürsünüz: «Bunlar zaten her insanın edinmesi beklenen güzel nitelikler değil mi?»

Evet, öyle!... Zaten masonlar da bu ilkeleri sırf kendilerine mal etmiyor. Bunları mason olmayanların edinemeyeceğini de ileri sürmüyorlar.

Hatta loca toplantısında her mason beline yandaki gibi bir önlük bağladığı için, -bu desenli de olabilir- yukarıda sayılanlar gibi olumlu niteliklerle bezenmiş ama Masonluğa girmemiş kişileri "önlüksüz mason" olarak nitelendiriyorlar.

Dolayısıyla bu ilkelerin, bir "ideal mason tasarımı" olduğu söylenebilir. Fakat her masonun bu niteliklerle donanmış olduğu söylenemez. Herkes gibi masonlar da birer insan. Eksikleri, yanlışları, tutkuları var.

Masonların tarih boyunca düşmüş olduğu en büyük yanılgıdan biri, özel yaşamlarında yapıp ettiklerinin sadece kendilerini bağladığını, üyesi oldukları kurumun bundan ötürü sorumluluk altında kalmayacağını sanmaları olsa gerek.

Oysa işin aslı öyle değil.

Şayet herhangi bir yerde, "mason" olduğu bilinen bir kişi iyi ve doğru işler yaparsa; hiç kimse onun gerçekleştirdiği o iyi ve doğru işlerin, Masonluk ile ilişkisini kurmaz. Bunda Masonluğun da bir etkisinin, hatta belki de payının bulunabileceğini aklına bile getirmez. Fakat aynı kişi kötü ya da yanlış işler yaparsa; kamuoyu, tüm diğer masonları da onun gibi görür ve onun yapıp etmelerini Masonluk ile bağdaştırır; hatta doğrudan Masonluğa mal eder.

İşte bundan ötürü tarih boyunca kimi masonların bireysel olarak yaptığı kötü ya da yanlış işlerin faturasının Masonluğa çıkarılmış olduğu görülüyor.

Bu kadarla kalsa iyi!

Masonların çoğu, üyesi oldukları bu kurumun geçmişini, kuruluşundan bu yana neler olup bittiğini öğrenmeye boş veriyor. Masonların çoğunluğunun tutumu böyle olunca, eskiden düşülmüş olan yanılgıların benzerleri doğuyor.

Masonlar, çalışmalarında benimsedikleri yöntemin akıl yolu ve bilgelik üzerine dayandığını ileri sürüyor. Ritüelleri uyarınca, her loca toplantısında bunu yineliyorlar. Fakat kötü örnekler, kimilerinin ne aklını doğru kullandığını ne de bilgece davrandığını gösteriyor. Bundan zarar gören ise belki kendileri değil ama kendi kurumları yani Masonluk.

Şu sözünü ettikleri "Mason Töresi" yürümüyor. Yürütemiyorlar.

Örnek olarak verilebilecek çok olay var. Bunları çoğu masonlar gayet iyi biliyor. En azından duymuşlar. Acısını çekmiş ama bunlardan yeterince ders almasını bilememişler. Aralarından yine kötü ve yanlış işler yapanlar çıkmış.

Bunlardan sadece ikisini anlatacağız.

Dileriz ki, 20. yüzyılın bu kötü örnekleri 21. yüzyılda masonlara ders olur ve böylece bir daha benzer olayların doğmaması için, övünç duydukları töreye sahip çıkarlar.

Soyguncular

1976-1978 yılları arasında, Londra'da art arda üç soygun düzenlendi.

Kuşkusuz başka olaylar da vardır ama uzman detektiflere göre özellikle bu üçü, gerek yerleri gerek hedefleri bakımından pek farklı görünmekle birlikte aynı kişilerin işiydi. Üstelik her üçünde de soyguncular, kendilerini ele verecek hiçbir ipucu bırakmamıştı. Polisin tüm çabaları boşa gitmişti.

1981 yılında, bambaşka bir olay nedeniyle ve rastlantısal olarak yakalanan bir kişinin, sözü edilen üç soyguna katılmış bulunduğu ortaya çıktı. Ondan alınan bilgiyle, önceki yıllarda faili meçhul kalmış olan üç soygunu kimlerin düzenlediği belirlendi.

Bu işe bulaştığı anlaşılan birçok kişi arasında, elebaşı olan ikisinin kimliği akıllara durgunluk veriyordu.

Niçin yakalanamadıkları da ortaya çıktı. Her üç soygunda da esaslı bir plan düzenlemiş, sıkı önlemler almışlardı. Bunu sağlayan, Londra polis örgütüydü. Başmüfettiş düzeyindeki iki polis, ilgileri bir başka yöne çekmişti.

Zaten yıllardan beri söz konusu başmüfettişlerin, birtakım karanlık işler çevirdiğinden kuşkulanılıyor ama delil olmadığı için bir şey yapılamıyordu. Ne gibi dolaplar döndürdükleri anlaşıldığında, atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmişti.

Bizi söz konusu olaylardan çok bu işin perde arkası ilgilendiriyor.

*** * ***

1975 yılında, Londra Emniyet Müdürü Sir Arthur Young durup dururken emekli olmak istemişti. İçişleri Bakanlığı, emeklilik dileğini erteleyememiş, yerine kimin atanacağı da bir sorun olmuştu. Ancak Sir Arthur Young bunu bekleyemedi. Görevini William Page adlı yardımcısına devredip, ayrıldı.

Siciline bakılacak olursa, William Page iyi bir polisti. Birçok yararlık göstermiş, nişanlar almıştı. Hayli babacan bir adam olduğundan, Londra polis örgütünde pek sevilirdi.

Buna karşın İçişleri Bakanlığı, onu emniyet müdürlüğü görevine getirmek bakımından kararsızdı. Çünkü içkiye ve eğlenceye pek düşkündü. Dostları için sabahlara kadar süren partiler düzenlerdi. Nükteleriyle çevresindeki herkesi kırar geçirirdi.

En alt düzeydeki acemi bir memurun bile sağlığıyla, kişisel sorunlarıyla ilgilenir, elinden gelen yardımı esirgemezdi. Ancak bilgisi, otorite sağlaması, hızlı ve doğru karar vererek uygulamaya koyabilmesi bakımından pek yetersiz görülüyordu.

Özetle, iyi bir adamdı ama Londra polis örgütünün başına geçecek, emniyet müdürü olabilecek biri değildi.

Fakat oldu!

Ertesi yıl, halefi Sir Arthur Young emekli olmadan önce kendisine tavsiye etmiş olduğu iki polis memurunu, örgütün olağan hiyerarşik uygulamasını göz ardı ederek başmüfettişliğe yükseltiverdi.

Soygunları düzenleyenler işte bu iki başmüfettişti.

William Page, halefinin tavsiyesine uyup böyle bir atama yaptığı, sonra da o kişiler soygun düzenledi diye suçlanabilir mi?

Onu suçlayan yok... Söz konusu soygun olayları da onun başının altından çıkmamış. Olayın odak noktası bambaşka.

Böyle uzun boylu bir anlatıma girişmiş olduğumuza göre, elbette masonlar ile de bağlantısı var.

*** * ***

Sir Arthur Young, masondu. Emekliye ayrılmadan önce William Page de onun önerisiyle Masonluğa girmişti. Rütbelerini birdenbire yükseltmiş olduğu o iki polis memuru, girmiş olduğu locanın üyesiydi.

William Page, Masonluğu çok sevmiş, locaya birdenbire kanı kaynamıştı. Sir Arthur Young da ona «Sana bu mutluluğu kazandırmış olanlara borcunu ödemelisin. Hem bu işin bu kadarla kalmadığını göreceksin. Onlar senin emniyet müdürlüğüne getirilmeni de sağlayacaklardır. Dolayısıyla sen de bu yardımın karşılığını vermeli. onları mesleklerinde yükseltmelisin. Masonluk bir dayanışma kurumudur. Herkes mason, kardeşi için elinden geleni yapar. Sen de öyle yapmalısın.» demişti.

William Page, aslında hak etmediği, üstelik gerektiğince beceremeyeceği bilindiğine göre nasıl olmuştu da emniyet müdürlüğüne getirilmişti?

Bunu anlayabilmek için müneccim olmak gerekmez... İçişleri Bakanlığının üst düzeyindeki birtakım kişilerin -onların da mason olup olmadığı bilinmez- kulağı bükülmüştü. Nitekim William Page, kendisine söylenmiş olduğu üzere bir masonun üzerine düşen görevi yerine getirmişti.

Bu iki başmüfettiş de, yeni görevlerine başlar başlamaz güvendikleri ve kendileriyle iş birliği edeceğine inandıkları polis memurlarını, -özellikle mason olanları- belli kilit noktalara geçirivermişti.

Ardından planladıkları soygunları gerçekleştirdiler.

Üstelik sonradan yakalanan diğer soyguncular da masondu.

Bu soygunları yapışları da başlı başına bir olaylar dizisi. Tam bir polisiye roman gibi... Ancak işin o yanına girmeyeceğiz.

*** * ***

William Page, Londra Emniyet Müdürlüğü'nü yedi yıl yönetti. Masonluğu çok sevmiş, iyi niyetli bir adamdı. Ona göre, diğer masonların hepsi kendisi gibiydi. Hiçbiri kötü bir işe karışmaz, hiçbirinden kötülük gelmezdi.

Dolayısıyla, görevde bulunduğu süre boyunca Londra polis örgütündeki tüm masonlar olağanüstü düzeyde kayırma gördü. Çeşitli ayrıcalıklar elde ettiler. Tehlikeli görevlerden genellikle uzak tutuldular.

William Page, birkaç kez İngiltere Birleşik Büyük Locası'nın üst düzey yönetiminde görevli olan masonlarla görüştü. Belli bir konuda nasıl bir tavır takınmasının uygun olacağına ilişkin önerilerini aldı. Kim bilir, belki de o iki başmüfettişin soygunlara katıldığını da biliyordu. Belki polis olup, görevini kötüye kullanmış ya da bir başka suç işlediği için yakalanmış masonlar ile ilgili olarak büyük loca yetkililerinin yönergesini alma gereğini duymuştu.

Nitekim emniyet müdürü olduğu dönemde, mason olan polislerin karışmış olduğu rüşvet ya da haraç alma, suçlularla iş birliği etme, kimi masonların suç işlemesine göz yumulması, yakalananların hemen salıverilmesi gibi, sonradan ortaya çıkmış ve belgelenmiş bir sürü olay var. Masonlar ile bağlantısı olduğu düşünülen ama kesinlikle kanıtlanamadan kalmış olanlar ayrı.

Bu arada bir de savcılığa verilen hatta yargıç karşısına çıkan zanlı masonlar görülmüş. Çoğunun dosyası alelacele kapatılıvermiş. Mahkemede yargılanarak suçlu bulunup hüküm giymiş olanlarının sayısı pek az.

William Page gibi düşünülecek olursa, *«Onlar suçlu değildi ki... Beraat etmeleri pek doğal... Masonlar iyi, doğru ve dürüst insanlardır. Yasalara karşı gelmez, suç işlemezler. Çünkü Mason Töresi öylesini gerektirir.»* denebilir.

Denebilir, ama yanlış olur.

Sonradan yine açılarak yürütülmüş soruşturmalara göre; 1980'li yıllarda İngiltere'de mason olan polislerin, savcı ve yargıçların masonlar lehine yaptığı yolsuzlukların haddi hesabı yok.

Elbette ceza yasası uyarınca beraat etmiş olanlar yeniden yargılanamazdı. 1997 yılında Tony Blair hükümeti İngiltere'deki masonlar ile ilgili bir yasa çıkarana kadar bu konuda hiçbir şey yapılamadı.

Yeni yasa ile mason olan devlet görevlilerine, bu kurum ile bağlantılarını açıklamak zorunluluğu getirildi.

Bunun üzerine kimi masonlar istenilen açıklamayı yaptı ama kimileri ya devletteki görevinden ya da Masonluktan istifa etti.

Diğer devlet görevlileri ise, Masonluğa yanaşmaktan kaçınır oldu.

Bu olay, başta polisler ve yargı kurumları olmak üzere İngiltere'deki devlet çarkı çerçevesinde kalmadı. Genel olarak İngiliz halkının Masonluğa gösterdiği ilginin belirgin ölçüde azalmasına neden oldu. Diğer endüstrileşmiş ülkeleri de etkiledi. Masonluğu dünya çapında gözden düşürdü.

İngiltere'deki birçok mason locası, üyelerinden birçoğunu yitirmiş olmanın yanı sıra, aralarına katılacak yeni üye adayları bulmakta zorlanmaya başladı. Bunun üzerine «Mason olmak ister misiniz?» diye gazetelere ilan vermeye bile giriştiler.

*** * ***

İngiliz masonların töre dışı davranışlarıyla bağlantılı olarak anlatılabilecek daha çok şey var ama burada keselim.

Şimdi bir de İtalya'ya bakalım.

P2 Locası

1960'lı yıllarda, İtalya'da kimi politikacılar ile devletin önemli sayılan mevkilerinde yer alan birçok kişi, Masonluğa girmeye heveslenmişti. Fakat o sıralarda ülkede Masonluk hakkında hayli olumsuz söylenti bulunduğu için, "mason" olmaları durumunda bunun kesinlikle gizli tutulmasını istiyorlardı.

Grande Oriente d'Italia *(İtalya Büyük Doğusu)* adlı mason örgütünün o tarihteki büyük üstadı Giordano Gamberini, bu amaçla sırf "özel kişiler" için bir loca kurulmasını, adının da "Propaganda" konmasını istemişti.

Örgütün geçmişinde bu ad altında kurulup çalışmış, sonradan çalışmalarını tatil etmiş bir başka loca vardı. Bu nedenle, büyük üstadın özel isteği üzerine kurulan bu yeni locaya "Propaganda Due" adı verilmişti.

Kısaca "P2" diye anılan bu locanın, kimliği bilinmeyen ve özellikle kayıtlara geçirilmeyen üyelerine "Piduisti" *(P2'ciler)* deniyordu.

Bu loca sadece kendi üyeleriyle toplanıyor, hiçbir konuk kabul etmiyordu.

Nasıl konuk kabul etsin ki!... O zaman Pidustilerin kimliği açığa çıkardı.

Gerçi masonlar, localarında gördükleri ve yaptıkları işlerle ilgili olmak üzere hiç kimseye hiçbir bilgi vermeyecekleri üzerine ant içer. Katolik Kilisesi zaten öncelikle bu nedenle Masonluğu aforoz etmiştir. Ancak, localarda neler olup bittiği, hiç de gizli tutulamamıştır. Bu da bir bakıma masonların törelerini yeterince gözetmeyişinin sonucudur. Bunu İtalyan büyük üstat da biliyor, işte bu nedenle P2 adlı locaya hiçbir konuk kabul edilmiyordu.

*** * ***

1969 yılında bu locanın başına Lucio Gelli getirildi.

Lucio Gelli, İtalya'nın 1940'lı yıllardaki iç savaş döneminde Faşistlerin yanında yer almıştı. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Arjantin'e göçmüş, çifte vatandaşlık edinmişti. Masonluğa orada girmişti.

Cumhurbaşkanı Juan Perón ile yakın dostluk kurmayı başaran Lucio Gelli, İtalya'ya Arjantin'in ticaret ataşesi olarak dönmüştü.

Lucio Gelli, başına geçtiği P2 Locası'nı, dilediğince, sanki bağımsız bir loca gibi yönetmeye girişti. İtalya Büyük Doğusu'nun üst düzeyi ile ilişkisini âdeta kesmişti. Kendi bildiğini okuyordu. Ne yaptığı da belli değildi.

Bu loca hakkında ileri geri birtakım sözler dönmeye başlandı. Masonluk ile ilgisiz, özellikle kişisel yararlanma ve maddi yardımlaşmaya yönelik etkinlikler gösterdiği söyleniyordu.

P2 Locası, İtalya Büyük Doğusu için çok önemliydi. Üyelerinin kimlikleri kayıtlı değildi ama hepsinin ülkenin en üst düzeyindeki kişiler olduğu çok iyi biliniyordu. Zaten bunun için kurulmuştu. Fakat ortaya çıkarılan söylentiler mide bulandırıyordu.

Bu konu iyice dile düşmeden, dallanıp budaklanmadan araştırma yapılması gerekli görüldü.

Örgütün üst düzey görevleri, Lucio Gelli'yi çağırıp sorguya çekti.

Lucio Gelli, kaçamak yanıtlar vermekle yetindi. Doğru dürüst bir açıklama yapmadı ve şöyle bir gerekçe de gösterdi: «Siz de biliyorsunuz ki bu locanın üyeleri çok önemli kişilerdir. Bu konuda ben bile açıklama yapamam.»

Bu durum böyle giderse başlarına iş açabileceğinden çekinen üst düzey görevlileri, her şeyi göze alarak, 1976 yılında P2 Locası'nı resmen kapattı.

*** * ***

Lucio Gelli açısından değişen bir şey olmadı. Bildiğini okumayı sürdürdü.

Locanın içinde 17 ayrı birim oluşturmuştu. Bunların her biri diğerleriyle bağlantısız çalışıyor, birinin üyeleri ötekileri tanımıyordu. Tıpkı 19. yüzyıldaki Karbonariler gibi... P2 Locası'nı, Masonluk kisvesi altında gizli bir amaç güden, birtakım karanlık işler çeviren bir örgüte dönüştürmüştü.

Fakat bu durum o tarihte henüz bilinmiyordu. Çok sonra ortaya çıktı.

1976 yılı sonrasında P2, artık bir "mason locası" olma niteliğini yitirmişti; hatta belki çok daha önceden yitirmişti ama ne İtalyan yargıçlar ne de kamuoyu bu konuya öyle baktı.

Kabak, dönüp dolaşıp İtalya'daki tüm mason örgütlerinin başında patladı. Tüm masonlar da benzer işlere bulaşmakla suçlandı.

Olay, dünya çapında yankılandı.

Sadece İtalya'da değil, bu olayın basın ve yayın organlarında yer aldığı diğer birçok ülkede de masonlar, gizli kapaklı ve zararlı işlerle uğraşan kötü niyetli kişiler olarak tanındı.

Şimdi olan bitenlerin pek kısaltılmış bir özetini yapalım.

Skandallar Zinciri

İlk skandal, 1970'li yılların sonlarında, İtalya'da patlak verdi.

Michele Sindona adlı bir banker, çok sayıda kişiyi dolandırıp, -son yıllarda dilimizde kullanılan bir deyimle hortumlayıp- Amerika'ya kaçtı.

Dolandırıcılık yapmakla suçlandığı için, İnterpol aracılığıyla New York polisinden yardım istendi. Michele Sindona hemen yakalandı ama bir süre sonra İtalyan polisine kaçırılmış olduğu bildirildi. Yalan değildi. Bir gerçek adam kaçırma senaryosu düzenlenip, yürürlüğe konmuştu.

Lucio Gelli, locasının hatırlı üyelerinden biri olan Michele Sindona'yı kurtarmak için ABD'ye uçarak, gerekli organizasyonu yapmıştı. Onun bir suçu olmadığını, Komünistlerin çevirdiği bir dalavereyle tuzağa düşürüldüğünü ileri sürmüştü. O sıralarda Ronald Reagan'ın seçim kampanyasını yönetmek üzere hazırlık yapan politikacı Philip Guarino'nun desteğini sağlamıştı.

Michele Sindona'nın New York'ta da bir bankası vardı. Ertesi yıl onu da batırdı. Bunun kasıtlı bir batırma olayı olduğu, paraların bir başka yere transfer edilmiş olduğu saptandı. "Monorata Derneği" adını taşıyan Mafya örgütüne verildiğini söyleyenler var.

Michele Sindona bu işten yakasını sıyıramadı ve tutuklandı. 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Bu kez onu ne Lucio Gelli ne de Philip Guarino koruyabildi.

İtalyan polisi, Michele Sindona'nın yakın ilişkisi olduğunu saptadığı Lucio Gelli'nin Milano yakınlarındaki villasına bir baskın düzenlemişti.

Orada İtalya'nın gerek politik, gerekse askerî bakımdan milli güvenliği ile bağlantılı bir sürü belge bulundu.

Bunların çoğu, P2 Locası ile de bağlantılıydı. Zaten Michele Sindona'nın Mafya ile ilişkisi de, orada bulunan belgelerden anlaşıldı.

Lucio Gelli hakkında tutuklama kararı çıktı ama o evinin aranmış olduğunu duyar duymaz soluğu Arjantin'de almıştı. Sonra kayıplara karıştı.

Philip Guarino ise, kendi politik geleceğinin peşindeydi; böyle pis bir işe burnunu bir kez daha sokup, kendisini tehlikeye atmazdı.

*** * ***

Lucio Gelli'nin villasında, P2 Locası'nı nasıl organize ettiğini gösteren çizelgeler ile üyelerinin listesi de bulunmuştu.

953 kişinin adının geçtiği bu listede kim yoktu ki!...

Üçü bakan olmak üzere 43 milletvekili.

Komünist Partisi dışında İtalya'daki tüm politik partilerin ileri gelenleri.

38'i general ya da amiral olmak üzere 183 yüksek rütbeli subay.

19 yargıç ile birlikte Adalet Bakanlığı'nın ileri gelenleri.

54 üst düzeyde bürokrat.

Aralarında İtalyan istihbarat örgütlerinin başkanları da olmak üzere birçok emniyet müdürü.

Üniversite profesörleri, bankacılar, çok iyi tanınmış tüccar ve sanayiciler, gazeteciler ve daha birçok ünlü kişi...

Bu bağlamdaki soruşturma genişletilince, Lucio Gelli'nin, P2 Locası'nın üyeliğine aldığı tüm bu kişilerden, gerektiğinde rüşvet ya da şantaj yoluyla devletin önemli bilgi ve sırlarını toplamakta olduğu anlaşıldı. Son birkaç yıl içinde İtalya'da sık sık yaşanmış olan hükümet değişikliklerinde parmağının bulunduğu da belirlendi.

Lucio Gelli'nin derlemiş olduğu bilgiler, ülkenin ulusal güvenliğinin bile ötesine geçmiş, NATO'nun güneydoğu kanadının planlarını izleyebilecek bir mertebeye ulaşmıştı.

Soruşturma derinleştirildi.

Lucio Gelli'nin amacının, İtalya'da ekonomik ve politik dengesizlikler yaratarak, Komünist Partisi'nin iktidarını sağlamak olduğu ortaya çıktı. Sovyet istihbarat örgütü KGB ile bağlantısının bulunduğu da saptandı.

Sonradan edinilen bilgilere göre; zaten o sıralarda KGB, Masonluğu, kendi amaçları uğruna kullanabilmek için çeşitli ülkelerdeki ajan ve sempatizanlarını localara sokmaya çalışıyordu.

* * *

P2 Locası'nın yarattığı skandallar zinciri, askerî ve politik bakımdan İtalya'yı hayli karıştırmasının yanı sıra, ekonomik bakımdan da dehşetli bir krizin doğmasına yol açtı.

1980'li yıllarda çok sayıda kişi, devletin üst düzeyindeki görevinden ya da üyesi olduğu politik partiden istifa etti. Birçoğunun P2 Locası ile herhangi bir bağlantısı yoktu ama bu işin kendilerine kadar ulaşmasından korkmuşlardı.

Ardından, gerçek ya da hileli iflaslar görüldü.

İntiharlar ile birlikte intihar süsü verilmiş olan cinayetler birbirini kovaladı. Londra'daki Blackfriars Köprüsü'ne asılı olarak bulunan bir diğer ünlü İtalyan banker Roberto Calvi de bunlardan biriydi. Özellikle onun ölümüyle birlikte, Vatikan Bankası da büyük bir sarsıntıya uğradı.

Masonların töresine bakılınca gerçekten "mason" olduğu tartışılabilir bir mason, neredeyse tüm dünyayı birbirine katmış oldu.

* * *

Elbette masonların hep böyle kötü işler yarattığı, hep bırakın töreye uymayı töresiz davranışlara giriştiği söylenemez.

Ancak *"Güneş balçıkla sıvanmaz."* deyişini de unutmayalım.

Masonların bulaşmış olduğu böyle çirkin işler de bulunduğunu bilelim.

Kendileri de bilsin.

Şimdi bunları burada bırakıp, kendi aralarında ve aslında hiçbir kötülüğü ya da uygunsuzluğu olmayan çalışmalarına da şöyle bir göz atalım.

Sonraki Bölüm : Loca Toplantıları